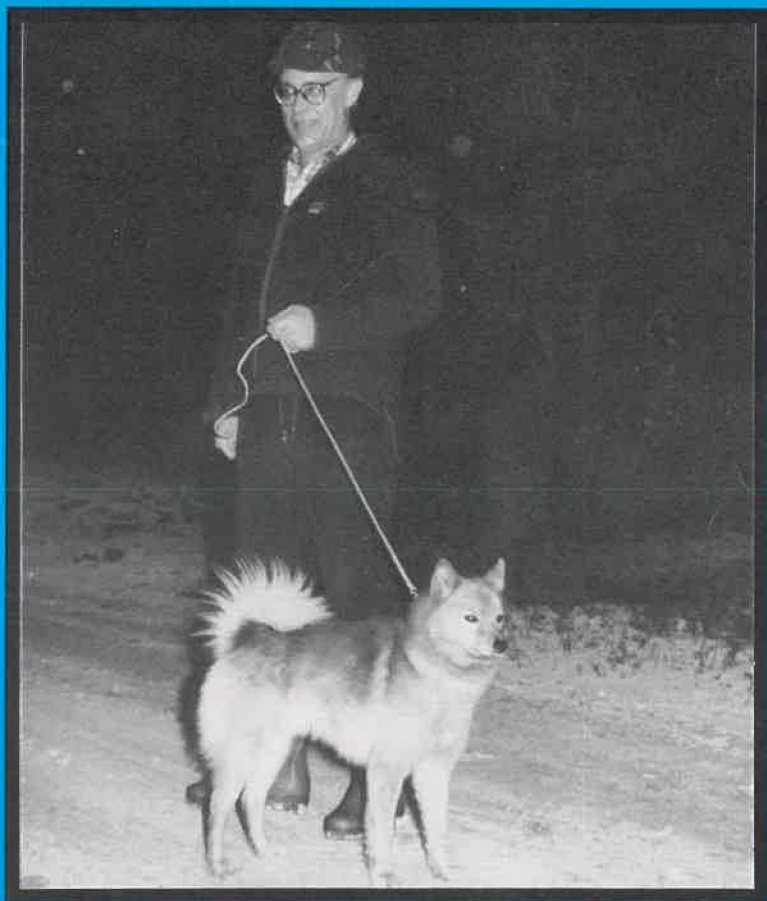

SPETS NYTT

NR. 4

1993

NORSK SPESIALKLUBB FOR
FINSK SPETS OG NORRBOTTEN SPETS

ÅRSMØTE INNKALLING

NSFN innkaller til årsmøte lørdag 19. mars.
med utstilling den 20. mars.

Årsmøtet blir i år holdt på Oksenøya i Råde. (nærmere opplysninger
om påmelding og overnatting kommer senere)

Saker som ønskes behandlet på årsmøtet må være styret i hende før
19 feb..

Påmelding til utstillingen sendes: Karin Ruus
Ask gård
1482 Nittedal

Medlemmer av NSFN har fått tilbud om å abonere på Svenskenes
Spets-nytt. Prisen er kr:124,- i året (4 nr.)
Intereserte kan henvende seg til Svein.

Tilbud på *Den norske hundeboka*

Den norske hundeboka har blitt en suksess, både hos kritikerne og salgsmessig. Dagbladet skriver: "Boka er grundig, seriøs og gjennomarbeidet, og er et utmerket bidrag til skolering av hundeeiere." Morgenbladet: *Den vil uten tvil bli en uunnværlig oppslagsbok for alle hundefolk - den ligger dessuten godt an til å bli en fremtidig autorisert fagbok.* Tidsskriftet Schäferhunden: "Vi er glad for at nordmenn kan produsere en slik bok. Gratulerer!"

Den norske hundeboka er laget i samarbeid med en lang rekke norske hundeklubber. Her gis en bred orientering om aktiviteter og organisasjoner i hunde-Norge, og alle raser som er registrert i Norge presenteres grundig i tekst og fargebilder. Den enkelte raseklubb står for denne presentasjonen. Boka har 250 fargebilder, er i stort A4 format og på 250 sider.

Så langt i 1993 har *Den norske hundeboka* bare vært i salg hos bokhandlerne rundt i landet. Det har vært nødvendig for å få boka skikkelig innarbeidet der. Det har lyktes godt.

Spetsklubben har nå fått tilbud om å selge denne boka, til sine medlemmer, til en redusert pris. Ordinær pris i bokhandel er 335,-kr. Vi kan selge den til medlemmene for 250,- kr. pluss frakt.

Interesserte kan henvende seg til:
sekretær Svein Heggedal. Tlf 63857372.

IVAN KARLSSON
0657 21026

7e33
33 12 90 08

-3-

SPETS NYTT

MEDLEMSBLAD FOR NORSK SPESIALKLUBB
FOR FINSK SPETS OG NORRBOTTENSPETS

NR. 4 1993

LEDER

Nok en høst er forbi, og fugletilgangen har vært heller dårlig i store deler av landet, det finnes heldigvis unntak. De som har vært ivrige, og oppsøkt fuglen, istedenfor og sitte hjemme å furte over lite fugl, har som regel fått lønn for strevet. Nå er selvfølgelig interessen og mulighetene, svært forskjellige blant medlemmene. Men de som sitter med en unghund som skal jages inn, bør absolutt legge ned et stort arbeid i å finne fugl. Det grunnlaget som gis hunden de første årene, har en mye igjen for senere.

Jeg vet ikke om det var dårlig tilgang på fugl, som var grunnen til at interessen for tregneldrer-treffet var så liten, men avlyst ble det, og det var synd. En slik samling har en som regel stort utbytte av. Jeg var selv med på et tregneldrer-treff dengang jeg hadde unghund og visste lite om jaktformen. Etter å ha gått en høst med lite fremgang og mye frustrasjon, var det utrolig lærerikt og gøy, å tilbringe en helg sammen med 10 like-sinnede og 4-5 mer erfarne arrangører. Så et slikt treff anbefaler jeg på det sterkeste. Vi får håpe at jaktprøveutvalget vil prøve å arrangere et nytt treff neste år og at medlemmene vil benytte seg av tilbudet. Aktiviteten og engasjementet som skapes rundt et slikt treff, sprer seg som regel til resten av klubben.

Red.

NSFN

Leder: Grete Waltoft
1930 Aurskog
Tlf 63 86 46 90

Klubbens adresse:
Sekretar Svein
Heggedal
1954 Setskog
Tlf 63 85 73 72

Kaserer:
Eskil Lorentsen
1890 Rakkestad
Tlf 69 22 61 33

Medlemskap inngåes ved å betale kr 175.- (familiemedlem kr.75)
på postgirokonto:
08042852598,
NSFN Anne Marie Svarttjernet
2254 Lunderseter

Jaktprøveregler 25,- Klubbemblem 50,-
Kjøpes ved å betale på postgirokonto
08034338133
Eskil Lorentsen
1890 Rakkestad

Redaktør:
Atle Veddegjerde
3538 Sollihøgda
Tlf:32 15 78 46

Forside foto: Norges første Jaktchampion Anunds Rippe.
Foto: Vidar Svarttjernet. (se omtale lenger bak i bladet)

Grensene åpnes

Fra 1.mai 1994 vil det bli mulig å ta med seg hund og katt til og fra EF/EFTA land uten å måtte karantenerer dyret ved hjemkomst til Norge. Samme ordning vil samtidig bli innført i Sverige.

For land med rabies utenom EF/EFTA-området, vil fortsatt kravet om karantenering gjelde.

Hunder som skal taes med ut av landet eller hunder som skal bringes inn i Norge, må vaksineres mot rabies, leptosirose og valpesyke, samt at den må være ID merket av veterinær.(øre tatovering) Etter vaksinerings mot rabies må det gå 4 måneder før det skal taes en blodprøve som viser at antistoffer mot rabies er dannet. Ved innførsel eller tilbakeførsel fra Norge må hunden behandles mot parasitter 1 uke etter ankomst. Det er først og fremst dvergbendelorm som går på rev og som vi ikke har her i landet, behandlingen skal gjelde. Tar du med deg hunden til utlandet og er borte i mer enn 10 dager må hunden ha ny veterinær attest fra det landet du kommer fra. I og med at vaksineringsprogrammet blir langvarig, vil vel import av valper begrense seg. Valpen vil jo være minimum 7-8 måneder før vi vil kunne ta den inn til landet. Når det gjelder spets ville jeg ha store betenkeligheter med å vente så lenge før vi skulle bli kjent. Men er det noen som vil innføre hund fra andre land, må det søkes om tillatelse hos Statens karantenestasjon på skjema M 0472. Skjemaet fåes hos Statens trykksak ekspedisjon.

Kontrollen er omfattende, og det er bra. Det som er lettere for oss er å stille på prøve i Finland, samt å parre med finske hunder. Det nordiske samarbeidet vil bli mye lettere. For de som liker å reise på utstilling vil mulighetene bli mange.

Oppsummering:

Under forutsetning at ID merking og vaksinasjonsprogramet er i orden, trengs det tillatelse fra statens karantenestasjon for dyr: helseattest, identifikasjonsbevis, vaksinasjonsattester og resultat av blodprøve, alt i originalversjon, for å innføre/tilbakeføre hund eller katt til Norge etter 1 mai 1994. Tollvesenet skal kontrollere dyrets identitet og helseattest ved grensepassering.

Etter jaktprøven i Mosvik no i høst kom det frem "millom slagene der," at i Trøndelag, spesielt i Nord-Trøndelag syntes interessen for jakt med spets å være heller laber. Hva årsaken til dette var, var det flere meninger om. Lite skogsfugl? Liten eller ingen tradisjon om jaktformen? Hvordan foregår innjaging av slike hunder? Hundens rykte om dårlig gemytt m.m?

I regi av Snåsa J&F annonserte vi i de to største lokalavisene her om et møte på Snåsa Hotell den 31. okt. -93, med temaet: Skogsfugljakt uten og med spesialhund. Kaffespleis. Deretter en liten dem. ute i terrenget med Finsk Spets. Ta med yttertøy kopp og niste.

At interessen er liten syntes av oppmøtet: En kvinne (forøvrig foreningens utmerkede sekretær) to menn fra hundeutvalget og en referent og fotograf som ville skrive litt fra dagen.

Jeg har fremdeles størstedelen av min erfaring i behold for meg selv, da møtet på hotellet var sløyyet, og det bar rett til skogs for å vise praktisk jakt. Dette var ikke noe spesielt skogsfuglterreng, men jeg fikk bevist det jeg lovte: Mer fugl i skogen enn det man egentlig tror. Resultatet på en kort runde, vart to-tre jerper og en orre. Under losen på orren kom en elg, et fjorårsdyr passerte oss. Orren var støkt og elgsporet krysset. Ingen forfølgning av hunden etter ferske elgspor, demonstrasjonen avsluttet og kaffevarme tent for oss optimister.

Vi tok oss inn i skogsområdet på en noe klisset jordbruksveg til fots, etter å ha parkert bilene på en gårds plass. Jeg som hadde med utstyr til kaffekosen hadde kjørt helt frem. På tilbaketuren til bilen fulgte hunden med og tok til å lose ved et tre nede i lia ved innjorden. Etter hundens oppførsel påstod jeg at det sannsynligvis var mår i treet. To av de som var med, var ned til treet og kikket imens jeg samlet sammen etter kafferasten, men de så ingen ting. Det var synd at ikke fotografen ventet på meg så kunne han ha foreviget hvordan skogsmåren oppfører seg når en hund loser på den. Som vanlig låg den sammenrullet på en grein, godt ut fra trestammen, urørlig. Dette var nytt for de som var med. Selv om vi aldrig har skutt mår for de hundene som vi har hatt så har jeg aldrig fått hunden fra mår-los ved å lokke på den, den må rett og slett hentes.

Hensikten med dette møtet var for det første: Avlive myten om at en spets må være arg og illsint for å være en brukbar jakthund. For det andre: Jakt med disse hundene er en av de sikreste jaktformene som kan tenkes for jegere og omgivelser. Sist, men ikke minst: Hundeleing er en saga blott, man kan komme hjem til avtalt tid sammen med hunden.

Ikke skal jeg komme inn på dressur og jakttraining hverken av spetsen eller andre jakthunder, men til den som sier: "Jeg blir mer og mer lei av denne hunden", kan jeg med all respekt for vedkommendes gode navn og rykte svare: Du har tapt, gi opp, dess før jo bedre for begge parter.

Med ønske om mange fine jaktturet til alle spetshundvenner.
Birger Mona, Snåsa

LESERINNLEGG

Jeg har en hanne som blir snart 5 år, som er en kjempegod kompis og jaktkamerat, men det var ikke det jeg skulle skrive om.

Det gjelder jaktprøver!

For et par år siden så tenkte jeg at nå skulle også jeg melde meg på jaktprøve, da fikk jeg beskjed om at jeg måtte vente et års tid, for hunden var litt for ung. Så jeg ventet i 2 år, da mente jeg at hunden var moden nok. Så meldte jeg på, før fristen gikk ut, og jeg hadde satt av denne helg til det og gledet meg veldig. Men akk så hvel den gleden ble kortvarig for både meg og min hund. Vi var satt opp som reserve, det var svensker som også hadde meldt seg på. Jeg mener at når det var NORSK jaktprøve, så måtte de NORSKE få være med først, Jeg trodde klubben mente det var om å gjøre å få frem gode norske jakthunder. Jeg mener også at det må få slippe til noen nye, jeg har fått inntrykk av at det er mest gjengangere som går igjen når jeg leser resultatlista i Spets Nytt
La nye folk også få slippe til!

Hilsen en som har mistet troen på jaktprøver.

SVAR TIL ENSOM HAR MISTET TROEN PÅ JAKTPRØVER

Som leder av jaktprøveutvalget i det aktuelle tidsrommet, vil jeg forsøke å oppklare de misforståelsene som her tydeligvis er tilstede. Ingen hund er for ung til å starte på jaktprøve. Det som er avgjørende er at hunden har en kapasitet som gjør det sannsynlig at den vil kunne oppnå en 1. premie. Er ikke denne forutsetningen til stede, bør man vente med å starte hunden til den har fått mer rutine. Den dagen som er satt som frist for anmeldelse, er den dagen alle anmeldelser skal være mottatt av prøveledelsen. I dette tilfellet var anmeldelsen underskrevet dagen før fristen gikk ut, og den var i min postkasse mange(5?)dager senere. Vanlig praksis er at hundene får plass etter hvert som anmeldelsene kommer inn, og med en så sen anmeldelse må man regne med å komme sist i køen.

Det brevskriveren ikke skriver i sitt innlegg, er at hun fikk tilbud om å starte, men takket nei til dette.

Det deltok to svensker ved denne prøva. Begge er dommere, og de bedømte flere hunder enn de startet selv. Uten disse svenskene ville det vært færre norske hunder som hadde fått starte, da det er tilgangen på dommere som begrenser deltakerantallet. Men uansett, hvorfor skal ikke vi ta imot svenske deltagere, når vi er velkomne i Sverige?

Når det gjelder det siste punktet i innlegget, så må jeg si meg enig. Vi skulle hatt flere nye navn på startlistene, men når det ikke er flere som melder på, er det ikke noe å gjøre med. Alle norske hunder som har meldt på til våre jaktprøver har fått tilbud om å starte. Jeg håper dette svaret kan bidra til at du får tilbake troen på jaktprøver.

Vidar Svarttjernet

KAOS I KOLLEKTIVET

HISTORIEN OM HVORDAN EI DAME OG ET EKORN SKAPTE KAOTISKE TILSTANDER I ET KOLLEKTIV VED GLOMMAS BREDD

Av Dagh Bakka

De bodde i et kollektiv ved Glommas bredd.

Nå var det ikke så vanlig at noen bodde i kollektiv på begynnelsen av nitti-tallet, men så var de ikke helt vanlige de som bodde der heller.

Det var en gammel finsk spets hanne, hvit rundt snuten og hes i målet, som ble kalt Gamle Skinn. Det var ei snerten, langbeint finsk spets tisper som ble kalt Lille Mus og det var en grå elghund som hadde vokst tvers igjennom rasestandarden og bar navnet Larsen. Sistemann i kollektivet hadde i kraft av sin alder utropt seg selv til leder, men til tross for at han var eldre enn de andre tre tilsammen, følte han seg så ung at han ble kalt Ungkaren.

De fire i kollektivet tilbrakte mye av året ute i skogen hvor de strebet en hel rekke dyre- og fuglearter etter livet. Under de tidene på året da sånt var mindre lovlig, tilbrakte Ungkaren mye tid med ulike tiltak som kunne bringe kontanter inn i kollektiv kassa. De tre andre holdt seg da som regel hjemme og tok livet med ro, dersom det da ikke dukket opp en mørkhudet dør selger eller andre innpåslitne skapninger.

Selv om de fire var borte fra hverandre om dagen på denne tiden av året, tilbrakte de kveldene sammen i kollektivet. Der hadde de sine faste gjøremål, for selv i et kollektiv må det herske en viss grad av orden og sømmelighet.

Et av ritualene som de sjelden eller aldri fravek, var sove-ritualet.

De hadde soverom i andre etasje. Ungkaren hadde fått innstallert en seng. Den var smal med tanke på å ligge i bredden, men det var det heller ikke behov for, da Gamle Skinn hadde sin plass i fotenden. Lille Mus lå konsekvent under sengen, mens Larsen som var fremavlet for å jage elg og følgelig ikke skjønte vitsen med å gå i trapper, lå i gangen i første etasje.

Slik bodde og levde de fire i kollektivet ved Glommas bredd og alt var såre vel, men så en dag skjedde det noe som skulle få hele det lille samfunnet til å riste i sine grunnvoller.

Det var en vårkveld i slutten av mai. Ungkaren hadde etter en lang utendørs sesong henkastet seg til andre sysler og hadde vært på en mer eller mindre sosial tilstelning lenger nord i bygda. Kvelden var lys og stemningen var like høy som promillen der han sleit seg opp bakkene til kollektivet. Han var imidlertid ikke alene, men støttet seg til et kvinnemenneske hvis kroppsfasong så ut til å være som skapt til det formålet. De tre andre i kollektivet hilste dem med et voldsomt leven og kvinnemennesket som heretter ble kalt Damen, utbrøt: - Å, er alle disse hundene dine?

De kom seg etterhvert inn i huset og hundene danset omkring og sjarmerte Damen etter beste evne.

De nødvendige frasene ble unnagjort, hundene ble klappet og sove-ritualet skulle inntas.

Det begynte ikke så bra. På vei opp gangen stanget Damen rett inn i et villreingeivir og ble irritert over den fremtredende plasseringen. Ungkaren, som ikke ville la seg irritere i en så tidlig fase, forklarte tålmodig at geviret hang nettopp slik for at noen skulle stange i det og på den måten kunne storbukken få hevnet seg.

De krabbet opp i den smale sengen og alt virket lovende. Da kom Gamle Skinn og hoppet opp i enden av sengen for å innta sin vanlige plass, men ble resolutt sparket ut igjen av en forfjamsset Dame. - Det går da ikke an å ha hunder i sengen, utbrøt hun, og dessuten skal de ut av soverommet, fortsatte hun og jagede Gamle Skinn ut på gangen. Hun hadde dermed fått en uvenn for livet og svart i øynene la Gamle Skinn seg på gulvet og avvartet sin hevnt.

Etterhvert roet det seg, før det igjen ble urolig. Senga knirket og bar seg over den uvante vekten og plutselig ga sengebunnen etter. De deiset ned på gulvet og rett i hodet på Lille Mus som lå på sin vanlige plass og som forskremt løp rundt på soverommet mens Damen skrek. Skrikene gikk etterhvert over i handling og hun rev opp døren og jagde Lille Mus ut på gangen. Dermed fikk Gamle Skinn den sjansen han hadde ventet på og da Damen snudde seg, kløp han henne i den bare leggen. Om ikke helvete brøt løs, så var det i alle fall en light-versjon av nevnte tilstand. Damen fikk omsider hikstet frem at de jævla hundene skulle ut og Ungkaren var ikke i den tilstanden at han kunne legge frem vektige motargumenter. Han tok med hundene ut, mens han forklarte dem at det hele var et forbigående fenomen.

Senga så ut som ei nylig igått dyregrav, men Ungkaren viste råd og ordnet opp med madrass på gulvet. Han viste så evner som kunne vært en dreven fredsmegler verdig og etterhvert ble øvelsen gjenopptatt. Før det såkalte høydepunktet, brøt imidlertid helvete løs i Bosnia, som hundegården ble kalt etter en episode hvor noen uvitende hadde sluppet en fremmed gråhund inn til de røde. Det var en gneldring av en annen verden og lettere irritert for Ungkaren ut - kun iført svarte gummistøvler- for se hva årsaken til bråket var.

Det var nå blitt helt lyst og det tok ikke lang tid før han oppdaget et ekorn som hoppet rundt i furukronene som omkranset hundegården. Finsk spetsene holdt på å gå ut av sine gode skinn og selv elghunden hadde latt seg rive med og kjørte på med en opphisset los. Nå tok sinnet Ungkaren og han fikk Lille Mus og Larsen inn i gangen, mens han slapp løs Gamle Skinn. Gamle Skinn hadde så dårlig hørsel at han dugde mindre til skogsfugljakt. Ekorn hadde han imidlertid alltid jaget, til tross for Ungkarens irritasjon og nedlagte forbud, men nå hadde Ungkaren bestemt seg for å glede Gamle Skinn i sin pensjonist-tilværelse med å skyte de ekorn han jaget.

Ungkaren for inn igjen - fremdeles kun iført svarte gummistøvler - fikk tak i salongrifla og ladet den. På vei ut passerte han soveromsdøra og Damen utbrøt: - Hva i all verden er det du skal? - Jeg skal ut å skyte et jævla ekorn, kom det kontant fra Ungkaren. - Helt naken, fniste Damen. - Ja, ekornene pleier å være det, svarte Ungkaren og for ut.

Nesten i toppen av en av furuene satt ekornet og kikket ned på den hese finsk spetsen. At Ungkaren kom valsende i sine vidskaftede støvler, bekymret tydeligvis ikke ekornet, som om det viste at jakttiden var slutt 15. mars. Det den lille antagonisten ikke viste var at i Viltloven § 14, III ledd, stod det: " Dersom det er nødvendig for å hindre skade på person eller eiendom, er det tillatt å avlive smågnagere og krypdyr". At det forelå en viss fare for skade på person i dette tilfelle, var ikke Ungkaren mye i tvil om da han kjente pulsen sin, og sendte ekornet ned fra furua med ei salongriflekule. Gamle Skinn tok i mot det i luften og ristet det grundig, før han la seg ned med det. Ungkaren gikk borttil og langt inn i de mørke øynene på den gamle hunden kunne han ane en triumf. Endelig, sa øynene, etter så mange ekornloser, så har du omsider skjønt det.

Ungkaren gikk inn igjen i trygg forvisning om at Gamle Skinn ikke var til å flytte og ba de to hundene i gangen å være stille, så de ikke vekket Damens vrede en gang til.

Om morgenen ordnet Ungkaren frokost og alt var så idyllisk som en dagen-derpå morgen kan være i dagslysets ubarmhjertige avsløringer og idyllen holdt seg helt til Damen gikk rundt i huset og påpekte mangelen på blomster og hvilken gardiner som kunne passe i de ellers så nakne vinduene.

Da kjørte Ungkaren Damen hjem.

Så tok hele kollektivet en tur til skogs og etter hjemkomsten reparerte Ungkaren senga før han la seg. Gamle Skinn hoppet opp i fotenden, Lille Mus krabbet under og nede i gangen lå Larsen, som aldri hadde skjønt vitsen med å gå trapper.

Freden var gjenopprettet i kollektivet.

NORSK JAKTCHAMPION!

Det ble en svenskeid Finsk spets som ble den første hunden som har oppnådd tittelen Norsk jaktchampion. Det var til og med en reserve, da de påmeldte hundene ble trukket fra start. Roland Fors fra Vesterås stilte opp på kort varsel med Anunds Rippe. Når Roland og dommeren (Vidar Svartjernet) kom inn fra skogen trodde ingen av de at det skulle holde til mer enn en 2. pr.. På grunn av at fuglene ikke ville sitte hadde Rippe kun 1+0 i momentene evne til å holde fugl og markering. Men det viste seg raskt at det ble nok poeng når Vidar begynte å regne sammen. Rippe hadde 2+0 på fornyet los som gir bra med poeng. Sluttsummen ble 77 poeng som gir 1. pr. i elite klassen. Antall konstaterte fugler under prøvetiden var 3. Da Anunds Rippe er S jch fra før trengte han kun en 1. EK i Norge for å bli N jch.

For å at det ikke skulle være noen tvil om jaktchampionatet, gikk Rippe til 1. EK på søndag også. Det var på grunn av fornyet los også om søndagen at poeng summen ble så høy som 77 poeng. NSFN gratulerer Roland Fors med jaktchampiontittelen og en god hund. Det var vanskelige forhold både lørdag og søndag, da fuglene var vare og satt dårlig. Men Rippe beviste at en god hund også behersker vanskelige forhold.

Nå gjenstår det å se hvem som blir den første norskeide hund som oppnår tittelen N jch.

HØSTENS FASTE JAKTPRØVER

Rena og Kirkenær

Alle som har anmeldt til de faste prøvene har fått minst en start. Det har hvert kapasitet til at ettermeldte har fått starte. Totalt med Mosvik har det hvert 33 starter på de faste prøvene i høst, som er en nedgang fra tidligere år.

Under Rena prøven i høst var vi innlosjert på Rena camping, som fungerte greit. Det ble konstatert 38 fugler på 12 starter, som gir et snitt på 3,17 pr. start. Antall konstaterte fugl varierte fra 1 til 7 pr. start. Det viser at det er bra fugl tilgang under Rena prøven. Jaktprøveutvalget takker Bengt Bjørkholen for innsatsen med å skaffe bra prøveterreng. Vi håper vi kan komme igjen høsten 1994. Det største problemet var at fuglene ikke ville sitte. Det ble oppnådd 1 X 3. EK, 7 X 0. EK, 1 X 1. AK og 3 X 0. AK.

Som vanlig var Morttjernsberget base for Kirkenær prøven, like selvfølgelig gjorde Vidar og Anne en stor innsats med avviklingen av prøven og matserveringen lørdag kveld. Det var liten interesse for å starte på Kirkenær prøven i høst, dessverre meldte 4 av 5 anmeldte avbud. Det er synd med så dårlig oppslutning når noen er villig til å bruke fritiden til å arrangere jaktprøve. Som tidligere nevnt ble N jch tittelen oppnådd av en reserve. Lørdag startet 3 hunder og 4 om søndag. Antall konstaterte fugler på 7 starter var 17, som gir et snitt på 2,4 pr. start. Følgende premieringer ble oppnådd 2 X 1. EK og 5 X 0. EK.

Jaktprøveutvalget takker arrangementskomiteen i Trøndelag for avviklingen av Mosvik prøven. Vi vil også takke alle dommere som har dømt på høstens faste prøver. Man skal være forsiktig med å trekke fram enkelt personer, men vi vil spesielt takke Armand som har stilt opp på samtlige prøver. I tillegg til å ha hvert dommer har han også hvert prøveleder og NKK's representant.

SPRETT PRØVE

Vi minner om at det er anledning til å stille på sprett prøve fram til og med 28. februar 1994.

DOMMERLISTE.

Grete Waltoft	1930 Aurskog
Armand Sønsterud	2250 Roverud
Asgeir Tørmoen	2260 Kirkenær
Vidar Svarttjernet	2254 Lunderseter
Dagh Bakka	2480 Koppang
Asbjørn Nøstberg	7563 Malvik
Stein Roger Johansen	Endre Dalengsv. 25, 8662 Halsøy i Vefsen
Atle Veddegjerde	3504 Sollihøgda
Roy Nilsen	Postboks 25, 4684 Bygland
Øyvind Aasen	Jerpeveien 12, 2200 Kongsvinger
Ole Petter Smørsgård	Postboks 101, 7391 Berkåk
Knut Østmo	Viktor Baumansvei 7, 7020 Trondheim

(Det er kun ved bruk av en av disse dommere ved sprett prøve, prøven vil bli godkjent.)

Ønsker man å starte på sprett prøve tar man kontakt med nærmeste dommer for å avtale tid og sted. Anmeldelse sendes til Grete Waltoft, 1930 Aurskog. Annmeldelsesavgift betales til Eskil Lorentsen, 1890 Rakkestad. Postgirokonto: 0803 433 8133, før start (kvitering forevises dommeren).

TREGNELDRERTREFF

Tregneldrertreffet ble avlyst på grunn av dårlig oppslutning, kun en påmeldt.

Jaktprøveutvalget ønsker alle medlemmer et riktig godt nyttår.

For jaktprøveutvalget
Roy Nilsen

Bokanmeldelse

A/S Våpenlitteratur har utgitt årboken 1993, Jakt & Våpen. Per Ulrich Kristiansen (medlem i NSFN) har skrevet en av artikkelene i boka. "En jeger, en hund, ett våpen" Hvis du kunne jakte alt vilt i Norden, men måtte holde deg til en hund og ett våpen - hva ville du velge? Jeg røper neppe for mye hvis jeg sier at Finsk spetsen er sentral hos denne jegeren. Boka inneholder mye annet interessant og lærerikt stoff for allsidige jegere. Jeg kan nevne rådyrjakt, elgjakt og tester av jaktkuler i forskjellige kaliber. Boka inneholder også en stor oversikt over våpen, kikkertsikter og kikkerter på det norske markedet.

Boka selges i bokhandelen, kan bestilles hos Våpenjournalen
Tlf:66 78 78 80. R.N.

RETNINGSLINJER FOR AVLSDYR VED ANBEFALT PARRING

Hannhunder og tisper bør ha oppnådd følgende prestasjoner:

- A. 1.AK på utstilling og 1.AK på jaktprøve eller
2.AK på utstilling og 1.EK på jaktprøve.
- B. Tispa skal være minst 18.mnd. ved parring.
- C. Tispe og hannhund skal ha HD.fri attest og bør ID merkes.
- D. Tispe og hannhund skal være fri for patellaluxasjon/katerakt.
Veterinærattest må ikke være eldre enn et år.

Patellaluxasjon gjelder Finsk spets og katerakt gjelder
Norrbotten spets.

Ta kontakt med avlsrådet for råd og veiledning.

Avlsrådet formidler også kull hvor disse retningslinjer ikke er
oppfylt.

CHAMPIONAT-KRAV:

NORSK JAKTCHAMPION: To ganger 2.pr på utstilling etter fylte 24
mnd. og 2 ganger 1.EK på jaktprøve.

NORSK UTSTILLINGSCHAMPION: Tre ganger CERT (dommersertifikat)
fra 3 ulike dommere, herav minst 1 NKK
arrangert utstilling, samt 1.AK på
jaktprøve.

INTERNATIONAL UTSTILLINGSCHAMPION: Må være NUCH og ha 3 CACIB i
Norge og et fra Sverige med 3
forskjellige dommere. Det må være minst
et år mellom første og siste CACIB.

Avlsrådet ønsker foto av hannhunder som har oppnådd ovennevnte
prestasjoner. Bildene vil bli brukt i en ny presentasjon i bladet.

Returadresse:

Anne-Marie Svarttjernet

2254 Lunderseter

1871 000094

SVARTTJERNET VIDAR OG ANNE

2254 LUNDERSÆTER

Å fly etter jentene, det er gøy det.
Foto: Per Korsmo.